

Listopad

Dnes jsem byla poprvé na terapii. Moje šéfová mě objednala k psychologovi v Uddevalle. Můj drahý manžel z toho měl až nepřijemnou radost. Víím, proč mu to připadalo jako výborný nápad. Protože jsem mu řekla, že se cítím vyčerpaná a ztracená a že si přeju, abych dokázala změnit svůj každodenní život, aniž bych změnila domov, práci a manžela. Fredrik se nepovažuje za člověka, který by mohl v této situaci nějak přispět. Myslí si, že problém je ve mně, a chce, abych se s ním vypořádala, než z toho začne mít problémy i on.

Terapeut mi navrhl, ať si začnu psát deník. Ne každý den, jen jednou měsíčně. Pak prý bude snazší podívat se na všechno s odstupem a uvědomit si souvislosti.

A mně se ten návrh zamlouvá.

„Povězte mi něco o sobě, začal terapeut. „Co vás trápí? A co vás opravdu těší?“

Myslím, že je to takhle:

Nejšťastnější jsem v práci. A to je neudržitelné. Miluju práci učitelky. Lidi mi říkají, že je to na mně vidět, že se celá rozzářím a oči mi jiskří, když mluvím o tom, co se děje ve škole, o malých i velkých věcech, které s dětmi ve třídě zažívám. To je určitě pravda. Dokonce i doufám, že je to pravda. Protože pokud je vidět, že se rozzářím, mělo by být i poznat, že potom zase pohasnu. Protože jak jsem řekla, nejšťastnější jsem v práci, což je neudržitelné.

Nechci to tak mít. Potřebuju nějaký plán, a to brzy. Isak bude za necelé dva roky maturovat. Už teď dává jasně najevo, že se hodlá co nejdřív odstěhovat z domu, a já mu věřím. Na jednu stranu vidím, že mě potřebuje víc než kdy předtím, na druhou stranu si odmítá připustit, že by to sám nezvládl.

Fredrik jen pracuje a pracuje. Dalo by se říct, že se tou dřinou snaží posouvat vpřed, jenže nemá žádný jasně daný směr. Fredrika to zjevně netrápí, tomu ke klidu stačí, když mu ostatní závidí jeho úspěchy a obdivují ho.

Mně jsou přání a preference ostatních ukradené.

Nehodíme se k sobě.

Jedině když se pohádáme, mám pocit, že náš vztah ještě úplně nevyhasl. Po hádce následuje takzvaný sex na usmířenou a ten se nám pokaždé podaří posunout na novou úroveň. Je to nezdravá dynamika, ale nevím, jak to změnit. Mezi hádkami spolu moc nespíme. Fredrik je pořád v práci.

Terapeut se mě zeptal, kdy s Fredrikem nejlíp fungujeme jako pár. Odpověděla jsem, že na cestách, ale na tom se příliš stavět nedá.

Mrzí mě, že už toho spolu tolik neděláme.

Z tolika věcí jsme vyrostli.

Život jde prostě dál.

Jdu do práce a domů.

Do práce a domů.

Něco se musí změnit. Něco se musí stát. Naučila jsem se mistrně vnímat potřeby druhých, ale svým vlastním potřebám zjevně už tak dobře naslouchat neumím. A ani nikdo jiný. Kdyby mě někdo požádal, abych se maximálně ve dvou řádcích popsala, vypadalo by to takhle:

Jmenuju se Agnes Erikssonová.

A už si ani nepamatuju, kdy jsem měla naposledy pocit, že mě někdo vnímá.